

Allesbehalve super

Allesbehalve super

Rudi Lavreysen

Korte en zeer korte verhalen

2021

Beefcake Publishing

Voor H, G en M

*Remember to remember me
Standing still in your past
Floating fast like a hummingbird
(Wilco)*

INHOUD

Een misvatting	9
Maar Michel toch	11
Roger that	13
Bij oma op de koffie	16
Het kappersritueel	18
Twee kijkers	20
Niet russen	22
Allesbehalve super	24
Den Tommy	26
De rollator	28
De zin van de zomer	31
Bij de bakker	34
De superheld	36
Duur haar	38
De vallingman	40
De hotelgast	42
De koffiesopper	44
Zonder tegenbericht	46
De zomerhoed	48
De kapelletjesmevrouw	50
De perforator	52
Het nieuwe roken	54
Het bankje	56
Toastjes met kip curry	58

In het ziekenhuis	60
Allemaal hupkes	63
Vliegen	65
Pingpongen	67
De boekenverkoper	69
Het bakske	71
Beestjes vangen	74
De revolte van de Rudi's	76
Frankie en ik	78
In alle eerlijkheid	80
Complementen	82
Stapelen	84
Brillenland	86
Brief aan de familie Delacre	88
Het kan 's avonds nog fris zijn	90
Mosselen	92
Vergeetwoorden	94
Het lekkerste	96
Schoenenverslijter	98
Tienduizend stappen	100
Van katoen geven	102
Allemaal lampjes	104
De supporter	106
Wielrhoogdagen	108
De foto	110
Treinperikelen	112

Nog niet gedaan	115
De Provence	117
Op afstand	120
Kermisdinsdag	122
De vraag	124
Frisse lucht	127
Ben ik een aap?	129
De hond	131
Een aarzelende schoonheid	133
Het is rap gebeurd	135
Chips en oortjes	137
Elke dag	139
Valentijnsvoeten	141
Het lukt niet	143
Het is een soep	145
Fotomodel	147

Een misvatting

‘Het is een misvatting,’ zeg ik tegen mijn vrouw. ‘Een wijdverspreid misverstand. Dat oudere mensen door hun leeftijd langzaam stappen. Dat het met de jaren allemaal wat trager gaat. Zeker bij mensen die alleen zijn.’

We zitten aan de enige tafel van het gezellige koffiehuis vanwaar je rechtstreeks op de straat uitkijkt. De andere mensen in de zaak moeten langs onze hoofden proberen te kijken, vooraleer ze een glimp van buiten opvangen. Het is een tafel waarvoor gevochten wordt. Op straat zien we de man langzaam stappen.

‘Ik ken hem via zijn vrouw,’ vervolgt ik. ‘Door het vrijwilligerswerk dat ze deed. Hij is nu een paar jaar weduwnaar. Ik herinner me dat ze vertelde dat haar man ziek was. Vrij ernstig. Toch is zijn vrouw nog eerder gegaan. En hij is goed hersteld. Je ziet hem nu dikwijls ergens alleen een koffie drinken.’

‘Het is niet hun leeftijd. Of hun fysieke toestand. Ze stappen langzaam om de tijd te vertragen. Met elke stap die ze buiten zetten, moeten ze binnen niet voor de tv zitten. Daarom bewegen ze zich, misschien onbewust, traag voort. Ik begrijp het wel. Ik zou mijn pas ook inhouden. Zeker tijdens de donkere wintermaanden, als je om vijf uur de afstandsbediening naar

de beeldbuis richt. Alsof je een knop indrukt om de dag af te sluiten.’

Buiten houdt de man halt bij een kennis. Zijn handen sierlijk op de rug. Op zijn hoofd draagt hij een pet tegen de kille najaarslucht. Het is een groene pet met gewatteerde oorkleppen, die hij kan laten zakken als het te koud wordt.

Nu staan ze omhoog. Wellicht om zijn gesprekspartner goed te kunnen verstaan.

Een paar tellen later stapt hij verder. We zien hem nog net. Hij is ondertussen heel klein. Ik meen te kunnen zien dat hij de gewatteerde oorkleppen ondertussen heeft laten zakken.

Daarna verdwijnt hij uit ons zicht door het raam van het koffiehuis.

Maar Michel toch

Mijn krant ging onmiddellijk naar beneden. Had hij dat echt gezegd? Ik keek met grote ogen naar het tv-toestel. Van het schrikken. Zoiets zeg je toch niet? Ik heb zelfs luid ‘maar Michel toch’ geroepen. ‘Naar wie zit je te roepen?’ vroeg mijn vrouw.

Maar wacht, laat me eerst de plaats van het gebeuren meegeven. Er was een veldrit op de tv. Die dag eentje voor vrouwen. Een passieve activiteit die ik combineer met het actief lezen van de krant of een boek. Kwestie van me niet schuldig te voelen voor het complete nietsdoen terwijl de wielrenners zich het zweet uit het fietspak koersen. De Michel naar wie ik riep, is de vaste wielcommentator bij het veld- en wegwielrennen.

Hij had het wel degelijk gezegd. In exact deze bewoording: ‘Maar kijk eens naar dat gat nu weer.’ Zelfs de co-commentator reageerde niet. Er was echter geen wielrenster te bespeuren. Ook niet in achteraanzicht, wat je zou verwachten bij een dergelijke uitspraak. Alleen een beeld uit de lucht van een modderige vlakte. De ‘weer’ in zijn uitspraak duidde erop dat hij nog een achterwerk gezien had.

Net op het moment dat ik de terugspoelknop meende te gebruiken, zag ik het ‘gat’. Alsof iemand het licht aanknipte in

het donker. Het 'gat' waarvan sprake was, was het gat of de ruimte tussen een aantal wielrensters.

Hij kan toch ook vragen om naar de voorsprong te kijken? Afijn, dat krijg je natuurlijk als je ogen op de krant en niet naar de tv gericht zijn. 'De krant lezen en tegelijk tv-kijken gaat duidelijk niet,' zei ik. Ik zweeg over mijn misinterpretatie van het gat van Michel. Al had mijn echtgenote, die weet hoe ze als vrouw twee zaken tegelijk kan doen, meteen een oplossing. 'Maak dan een gat in uw krant,' zei ze.

Roger that

Als hij met zijn auto stopte, riepen we om ter snelst: *'Roger that!'* In een Amerikaanse film hadden we gezien dat een soldaat het tegen zijn walkietalkie zei. 'Oké, begrepen,' lazen we in de ondertiteling. We vonden het geweldig grappig om te zeggen als nonkel Roger achterom kwam.

We zagen hem thuis vier keer passeren. Hij moest langs de vier vensters. Het grote raam aan de voorzijde van het huis, drie tellen later het raam bij de tv en dan bij het hoge raam aan de schouw, waar pa altijd zat. Het vierde raam was dat van de keuken, waar we hem opwachtten.

Eenmaal binnen kwamen de verhalen op tafel. Net als vlaai en koffie. En niet lang daarna een flesje bier voor nonkel Roger, dat ik mocht opendoen. Voor onze pa een borrel. Het leek alsof hun mond telkens wat breder werd. Van het lachen. Of van de vlaai. Hij kwam graag en wij zagen hem graag komen. Hij en onze pa waren twee handen op één buik. Ze hadden trouwens dezelfde buik.

Soms zie je aan het gezicht dat mensen familie zijn. Soms hoor je het aan hun stem. Soms zie je het aan hun buik.

Ik moet aan die bezoekjes denken, als ik hem zie zitten op het verjaardagsfeest van ons ma. Zichtbaar vermagerd. Hij is net voor me gearriveerd, terwijl ik naar de slager was. Het is barbecue vandaag. ‘Ha, ge komt toch nog. Ik dacht, die zit zeker al op hete kolen,’ lacht hij als ik me aan tafel zet.

Al snel ligt de jaarlijkse verjaardagszin op de tuintafel. ‘Och, een jaar is niks,’ zegt de jarige. ‘Het vliegt voorbij.’ ‘Nee, twintig jaar is niks,’ zegt nonkel Roger. ‘Ik herinner me nog, toen wij klein waren, dat mensen van tachtig jaar stokoud waren. Nu ben ik zelf bijna zo oud. Het is niet te geloven.’

Er is iets van waar. Je ziet jezelf nooit zo oud als je bent. In je hoofd zit nog die dertigjarige. Zo is het ook bij nonkel Roger. Op zijn zevenenvijftigste kreeg hij een hartaanval. Hij is er goed doorgekomen, maar hij loopt er sindsdien ontzettend verkrampt bij. Meestal met zijn armen gekruist over zijn borst.

Alsof hij tijdens die hartaanval alles wou vasthouden zoals het was. Alsof hij niets wou loslaten.

Zoals dansen, zijn passie. Bij elk feest droeg hij witte schoenen. Meteen klaar om een dansje te placeren. ‘Nee, dat dansen gaat nu niet meer,’ zegt hij. ‘Ik ga nu elke week petanquen. Dat lukt nog. Daar laat ik de ballen maar wat dansen.’

Als hij later op de avond naar huis vertrekt, zie ik hem door de weerspiegeling van het keukenraam naar het gezelschap kijken.

Hij merkt dat ik hem zie en hij knipoogt.

Roger that.

Bij oma op de koffie

Pralinewinkels? Ze zijn onweerstaanbaar. Bij het binnengaan van een chocolaterie gaat mijn neus open zoals de sluisdeuren bij hoogwater. De chocoladegeur stroomt naar binnen. Het verleidende aroma heeft ook meteen een effect op mijn koopgedrag. Een klein doosje wordt al snel: 'Nee, doe toch maar een grotere doos.' Of: 'Doe nog maar een extra doosje, maar dat is een cadeautje.' Alsof de verkoopster dat niet doorheeft. Het inpakpapier haalt meestal het einde van de straat niet.

In de Nederlandse zaak waar we ons bevinden is het niet anders. Terwijl we onze beurt afwachten, concentreer ik me op de afgebroken stukken chocolade die zich op de toog bevinden. Om te proeven. Welk stuk is het grootst?

'Is het een cadeautje?' vraagt de vriendelijke verkoopster aan de man die net samen met zijn zoon een bestelling heeft afgerond. 'Neeeeej,' klinkt het op zijn Brabants. 'Het is gewoon voor dadelijk, bij oma op de koffie.'

'Ooh, gezellig,' klinkt het aan de andere kant van de toog. Wat het ongetwijfeld ook is. Onze noorderburen verstaan de kunst om hun meest gebruikte woord in de praktijk om te zetten.

Na het afronden, ‘doe maar pinnen’ is de gebruikelijke term in Nederland, krijgen de man en zijn zoon een mooie afscheidszin mee. ‘Nou, veel plezier nog bij oma,’ zegt de verkoopster bij het overhandigen van het tasje met pralines. Alsof ze de oma in kwestie hoogstpersoonlijk kent. Alsof het haar eigen oma is. Geef toe, ze zijn er bedreven in, onze vrienden van over de grens.

Het komt even in me op om te vragen of ik mee mag naar oma, om van die gezelligheid te proeven. En van die pralines. Maar dat zou een beetje gek zijn. Maar ik smelt er wel van.

Onze pralines krijgen even later die kans niet.

Het kappersritueel

‘Doe maar hetzelfde als de vorige keer.’ Het is altijd de opningszin bij de kapper. Met mijn kapsel ga ik niet te veel avonturen aan. Hij weet hoe het moet. Laat sommige zaken maar onveranderd. Het is zoals de zondagse tomatensoep van moeder. Die mocht ook altijd dezelfde voortreffelijke smaak hebben.

Ons gesprek gaat vervolgens over voetbal, werk en de kinderen. Tot er twee jongemannen binnenstappen. Ze gaan een gesprek aan met de tweede kapper, waarbij de twee hun smartphone tonen. Ik zie het in de spiegel voor me. Daar zie ik ook dat mijn kapper zijn hoofd naar het duo draait. Gelukkig staat zijn schaar in de pauzestand. ‘Het is nooit helemaal hetzelfde,’ zegt hij. Hij weet duidelijk waar het over gaat. ‘Elk hoofd en elk kapsel, het is anders.’ Nu begrijp ik het. De twee heren laten een foto zien en wensen dat hun coiffure dezelfde vorm krijgt. Ze overleggen een moment en vertrekken dan naar buiten.

‘Sommigen komen hier zelfs met een foto van Brad Pitt,’ gaat mijn kapper verder. Ik denk eraan dat ik in mijn jonge jaren ooit hetzelfde deed. Met een foto van een popster uit een jongerenblad. Toen ik thuiskwam, leek ik meer op de presentator van het journaal dan op de popster.

Plots komen de twee terug binnen. Ze besluiten om er toch voor te gaan. Ik ben benieuwd welke foto ze hebben getoond. Ik gok op een beroemde voetballer.

De kapper verwijderd mijn kappersschort, schudt het uit en neemt het borsteltje. Het doet me altijd denken aan de borstel waarmee ik champignons schoonmaak. Hiermee verwijderd hij de resterende haartjes uit mijn nek.

‘Nog wat gel?’ vraagt hij. ‘Zeker, dat mag,’ zeg ik. Ook die zinnen maken deel uit van het kappersritueel.

‘Is het goed zo?’ vraagt hij ten slotte. ‘Helemaal Brad Pitt,’ lach ik.